

Arrest

nr. 148 761 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 november 2014 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2015 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TIJINI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2014 dient verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}). Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 3 februari 2015. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBLIJF

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 30.09.2014 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: E.H.

Voorname(n): L.

Nationaliteit: Marokko

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat er 2 een gezamenlijke kinderen zijn en een echtgenoot, verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren. Andere personen worden immers met identieke omstandigheden geconfronteerd en dienen daar eveneens een oplossing voor te vinden.

Betrokkene beroept zich op art 8 van het EVRM om de aanvraag vanuit België te kunnen doen en om niet gescheiden te worden van haar familie. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Betrokkene haalt aan dat vooral het eerste levensjaar van het jongste kind het belangrijkste is en deze niet gescheiden kan worden van de moeder, hierbij dient te worden opgemerkt dat het kind inmiddels reeds ouder dan 1 jaar is en betrokkene zich desgewenst door haar kind kan laten vergezellen. Betrokkene haalt aan dat haar oudste kind reeds school loopt in België en in geval van een terugkeer naar Marokko een leerachterstand zou kunnen oplopen. De huidige beslissing heeft echter geen betrekking op de kinderen die legaal in België verblijven, trouwens gezien het oudste kind geboren is in 2012 is deze nog niet schoolplichtig en kan de leerachterstand niet van die aard zijn dat het zware gevolgen zou hebben bij een tijdelijke onderbreking van de peuterschool.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Hetzelfde gaat op voor art. 6, art. 7 en art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft, dat elk kind een nationaliteit krijgt van bij de geboorte en dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, wij de nationaliteit van de kinderen niet ontkennen en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de

reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Betrokkene haalt aan veel te lang te moeten wachten op een visum in haar land van herkomst, het feit dat er een zekere behandelingsperiode is kan echter niet weerhouden als een uitzonderlijke omstandigheid, hier hebben alle aanvragers mee te kampen. Het feit dat de echtgenoot voltijds werkt kan enkel positief zijn bij de beoordeling van de visumaanvraag, en het feit dat de vader geen beroep zou kunnen doen op bestaande opvangstructuren wordt niet aangetoond en blijft bij een algemene bewering dat het hem onmogelijk zou zijn. Betrokkene verblijft inmiddels reeds 9 jaar in België en bouwde een gezinssituatie uit terwijl ze er zich bewust van was geen recht op verblijf te hebben. Deze situatie heden inroepen als een buitengewone omstandigheid op basis van dewelke de aanvraag in België zou kunnen gebeuren, is dan ook de zaken omkeren. Vanaf betrokkene zich in het bezit gesteld heeft van de nodige binnenkomstdocumenten vereist voor een verblijf van langer dan 3 maanden staat het haar vrij zich terug te herenigen met haar familie op het Belgisch grondgebied. Een tijdelijke terugkeer vergt voor betrokkene ongetwijfeld de nodige inspanningen gezien de reis ,de kosten, de zekere behandelingsperiode etc, het is haar echter niet onmogelijk zoals bepaald in art 12 bis, §1,3° van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 27.11.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het principe van de rechtszekerheid houdt in dat een rechtsonderhorige in elke situatie het recht kan kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is en dat hij het vertrouwen kan hebben in de administratieve overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden naar de toekomst toe en dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de beslissing van een administratieve overheid min of meer kan voorspellen. Dit houdt in dat een gedraging van de administratieve overheid in een welbepaalde situatie een vertrouwen wekt bij de rechtsonderhorige dat wanneer een gelijkaardige welbepaalde situatie zich voordoet de rechtsonderhorige erop mag vertrouwen dat de administratieve overheid dezelfde beslissing zal nemen.

Artikel 12bis § 1, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“ § 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit; [...]

In casu is de bestreden beslissing van 27.11.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt volgende vast:

- dat verzoekster wel een echtgenoot en kinderen heeft die in België verblijfsgerechtigd zijn;
- dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM en evenmin op de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK);
- dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij zich in “buitengewone omstandigheden” zou bevinden conform artikel 12bis § 1, 3° van de Vreemdelingenwet;

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Marokkaanse echtgenoot en hun gemeenschappelijk kinderen .

Verzoekster is de moeder van in België verblijfsgerechtigde kinderen, de jongste is nog geen 1,5 jaar oud en is fysiek, en emotioneel afhankelijk van haar moeder. De oudste is nog geen 2,5 jaar oud en is eveneens fysiek, en emotioneel afhankelijk van haar moeder. Het kan toch niet redelijk genoemd worden dat verzoekster, moeder van minderjarige verblijfsgerechtigde kinderen er zonder verblijf kan rondlopen in België. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster wanneer zij stellen dat er geen “buitengewone omstandigheden” zijn aangetoond. Niets is minder waar. Verzoekster haar centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België.

Verzoekster is thans zwanger van haar derde kind, de bevalling is voorzien voor 13.09.2015.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

Het is immers zo dat in het kader van artikel 12bis § 1, 3° van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als “buitengewone omstandigheid” kan worden beschouwd, en bij een gebeurlijke weigering van de aanvraag, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij minstens de aanvraag van verzoekster grondiger te bestuderen en motiveren, niet

alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekster in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Bovendien kan verzoekster de redeneerwijze van verwerende partij niet volgen wanneer deze stelt dat artikel 8 EVRM en de hierboven vermelde artikelen van het IVRK geen toepassing zouden vinden of het invoeren daarvan niet dienstig zou zijn. Voor meer uitgebreide uitleg, verwijst verzoekster naar haar uiteenzetting in het tweede en derde middel van huidig verzoekschrift.

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd aangezien het alle in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schend."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar gezin.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster de Marokkaanse echtgenote is van een in België verblijfsgerechtigde Marokkaan en de moeder van in België verblijfsgerechtigd Marokkaans kinderen.

Dat verzoekster samen met haar echtgenoot en hun minderjarig kinderen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt tussen de persoonlijke belangen van het gezin.

Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoekster in die zin dat verzoeksters gezinsbanden in België niet opwegen tegen de toekenning van (beperkt/onbeperkt) verblijf.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar gezin. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

In de bestreden beslissing wordt minstens aanvaard dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Louter stellen dat het invoeren van artikel 8 EVRM niet dienstig is, is onredelijk, onzorgvuldig en zelfs in strijd met de geest van artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het VN Kinderrechtenverdrag. Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“(....)

De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoeksters minderjarig kinderen verder voor onbepaalde tijd van hun moeder gescheiden zullen leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.)

Verzoekster is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt.

Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat de Marokkaanse kinderen van verzoekster momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kunnen worden verzorgd, daar verzoekster een weigering werd betekend. Dit impliceert een precair verblijf, met als gevolg weinig tot geen kansen op tewerkstelling en dus niet in de mogelijkheid haar taken van moeder op te nemen om haar kinderen op te voeden.

De minderjarige kinderen hebben niet alleen hun Marokkaanse vader maar ook hun Marokkaanse moeder nodig voor een evenwichtige ontwikkeling van hun persoonlijkheid. Door het opleggen van een onredelijke en disproportionele beslissing, wordt hun nu dit fundamenteel kinderrecht ontnomen.

In België wordt sedert het arrest Franco-Suisse le ski van het Hof van Cassatie van 27 mei 1971 de leer van het monisme gevolgd. Volgens deze leer vormt het recht een eenheid en maken de door de wetgevende macht goedgekeurde verdragen die directe werking hebben deel uit van de nationale rechtsorde, zonder dat de verdragsbepalingen inhoudelijk in nationale recht moeten worden omgezet. Directe werking houdt in dat uit de internationale bepaling rechten en/of plichten voor de rechtsonderhorige voortvloeien en dat die door de rechtsonderhorige voor de nationale rechtbanken kunnen worden ingeroepen. Opdat een internationale bepaling directe werking zou verkrijgen moet echter aan twee voorwaarden zijn voldaan. Ten eerste moet de bepaling – wat haar geest, inhoud en bewoordingen betreft - op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Dit houdt dus in dat de directe werking enkel wordt toegekend aan een duidelijke en juridisch volledige verdragsbepaling die verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Ten tweede speelt ook de bedoeling van de verdragssluitende partijen een rol. Indien de verdragssluitende partijen uitdrukkelijk de directe werking uitsluiten dient men zich daarbij neer te leggen. Bij wet van 25 november 1991 houdende goedkeuring van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind en inzonderheid op artikel 44 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind (B.S. 17 januari 1992) werd het Kinderrechtenverdrag goedgekeurd door de federale wetgever.

Uit de lezing van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat alvast deze bepaling van het Kinderrechtverdrag, wat hun geest, inhoud en bewoordingen betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn in de nationale rechtsorde zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd daar niet alleen verzoekster benadeeld is maar ook de minderjarige Marokkaanse kinderen van verzoekster. “

Gelet op hun nauwe samenhang worden deze drie middelen samen onderzocht en besproken.

2.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel ze evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster kan bijgetreden worden waar zij stelt dat de discretionaire bevoegdheid in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet een striktere motiveringsplicht impliceert. In tegenstelling tot wat zij betoogt, is van een standaardmotivering in dit geval geen sprake. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde concreet ingaat op de buitengewone omstandigheden zoals die werden uiteengezet in verzoeksters brief van 23 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, en die werd gevoegd bij de in punt 1.1 vermelde aanvraag. De gemachtigde heeft aldus de specifieke omstandigheden van verzoekster beoordeeld en de bestreden beslissing van een individuele en uitgebreide feitelijke motivering voorzien. Verzoekster stelt nog dat zij in het donker tast omtrent de motivering in rechte, doch kan hierin niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze werd genomen in toepassing van artikel 10 *juncto* artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster, waar zij aanvoert dat een onzorgvuldige, kennelijk onredelijke en disproportionele beslissing werd genomen, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.4. De aanvraag om toelating tot verblijf werd ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;[...].”

Artikel 12bis, § 1, eerste lid en tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit:

[...].”

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de echtgenote van een derdelander met een onbepaald verblijf van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits

zij evenwel voldoet aan bepaalde voorwaarden. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet verder dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, in beginsel zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en zij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een toelating tot verblijf toe te kennen dient de gemachtigde dan ook na te gaan of verzoekster aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid die ter zake over een ruime beoordelingsmarge beschikt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoekster stipt aan dat zij moeder is van twee jonge in België verblijfsgerechtigde kinderen die fysiek en emotioneel afhankelijk zijn van haar. Verder haalt zij aan dat haar centrum van economisch, familiale en affectieve banden in België ligt. Zij meent dat het niet redelijk is dat zij als moeder zonder verblijf kan rondlopen in België en dat de gemachtigde *in casu* een disproportionele beslissing heeft genomen. Met dit betoog gaat verzoekster niet concreet in op de motieven van de bestreden beslissing en gaat zij voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van het verblijfsrecht van verzoekster, maar enkel stelt dat zij niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die haar verhinderen om een visumaanvraag in te dienen in haar land van herkomst.

Verzoekster meent verder dat de gemachtigde met de grove borstel over haar dossier is gestapt maar toont niet concreet aan met welke elementen dan geen rekening werd gehouden of welke elementen kennelijk onredelijk werden beoordeeld. Verzoekster meldt dat zij thans zwanger is van haar derde kind. Uit het administratief dossier blijkt dat zij de gemachtigde niet op de hoogte heeft gebracht van dit gegeven, zodat hij bij het nemen van de bestreden beslissing er ook geen rekening mee kon houden. Voorts doet de Raad gelden dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Verder staat het verzoekster vrij om op basis van haar zwangerschap een nieuwe aanvraag om toelating tot verblijf in te dienen.

2.6. Verzoekster stelt dat zij de gemachtigde niet kan volgen waar hij stelt dat artikel 8 EVRM geen toepassing vindt.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, betreft het hier een situatie van eerste toelating, aangezien zij een aanvraag indiende voor een toelating tot verblijf in het kader van gezinshereniging. Er werd haar door de bestreden beslissing immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM te worden uitgevoerd.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. *In casu* vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om toelating tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 12*bis*, § 1, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde omtrent het gezinsleven van verzoekster en artikel 8 EVRM motiveerde als volgt: “*Betrokkene beroept zich op art 8 van het EVRM om de aanvraag vanuit België te kunnen doen en om niet gescheiden te worden van haar familie. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen*

breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, geen uitspraak doet over de gegrondheid van de verblijfsaanvraag, doch enkel verantwoordt waarom de verblijfsaanvraag niet in België kan worden ingediend. De gemachtigde oordeelt met name dat de verplichting om deze aanvraag in het land van herkomst in te dienen niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. De gemachtigde komt tot dit besluit nadat hij de betrokken belangen heeft afgewogen, met name de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, enerzijds, en het gezinsleven van verzoekster, anderzijds.

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De gemachtigde wijst erop dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, in wezen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt. De gemachtigde kan daarin worden gevolgd – verzoekster heeft immers de mogelijkheid, zo niet het recht, om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Verzoeksters betoog dat zij onmogelijk in haar land van herkomst een familieleven kan leiden is dan ook niet dienstig, daar uit artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet duidelijk volgt dat zij van rechtswege toegelaten is tot verblijf in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot voor zover zij aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet en voor zover zij haar aanvraag in het land van herkomst indient overeenkomstig artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de tijdelijkheid van de verwijdering moet worden opgemerkt dat uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens volgt dat wanneer verzoekster haar aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op negen maanden gesteld. Van een scheiding van onbepaalde tijd kan dan ook bezwaarlijk gewag worden gemaakt.

De gemachtigde oordeelt vervolgens dat de verplichting om de verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen geen breuk betekent van de familiale relaties daar het enkel een tijdelijke verwijdering betreft. Verzoekster toont niet concreet aan dat de tijdelijke verwijdering, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekster wijst enkel op het feit dat haar echtgenoot en kinderen in België verblijfsgerechtigd zijn en dat zij allen een gezinscel vormen. Opdat verzoekster tegemoet komt aan de verplichting om haar verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen, is evenwel niet vereist dat haar echtgenoot en haar kinderen haar naar Marokko vergezellen. Zulke voorwaarde is niet voorzien in de Vreemdelingenwet en kan ook niet worden gesteld. In de bestreden beslissing wordt weliswaar gesteld *“Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.”*, de Raad neemt evenwel aan dat dit een materiële misslag is en een overtollig motief die geen afbreuk doet aan de overige schragende motieven van de bestreden beslissing. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen geldt enkel ten aanzien van verzoekster.

2.7. Met betrekking tot haar kinderen verwijst verzoekster naar een aantal bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag. Daargelaten de vraag of aan deze bepalingen een rechtstreekse werking moet worden toegekend, blijkt uit het geheel van de bestreden beslissing duidelijk dat rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen.

In de mate dat verzoekster wijst op de fysieke en emotionele afhankelijkheid van de kinderen ten opzichte van haar, staat het verzoekster vrij om zich te laten vergezellen door haar kinderen tijdens de

tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt aangehaald. Dit motief wordt door verzoekster niet betwist noch weerlegd. Verder moet worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoont dat zij omwille van economische, sociale of culturele hinderpalen niet tijdelijk zou kunnen terugkeren, alleen of met haar kinderen. Zij toont evenmin aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op een familiaal netwerk of vriendenkring in haar land van herkomst tijdens haar tijdelijke terugkeer.

In de bestreden beslissing wordt voorts gewezen op de jonge leeftijd van de kinderen die nog niet schoolplichtig zijn en dat een leerachterstand niet van die aard zal zijn dat het zware gevolgen zou hebben bij een tijdelijke onderbreking van de peuterschool. Dit motief wordt evenmin door verzoekster betwist of weerlegd.

Verzoekster benadrukt dat de kinderen hun beide ouders nodig hebben. Zoals eerder gezegd, indien verzoekster gevolg geeft aan de verplichting om haar verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen en aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden voldoet, dan dient haar in beginsel binnen een periode van zes maanden van rechtswege een toelating tot verblijf te worden verstrekt. Deze toelating zal de kinderen in staat stellen om door hun ouders, beiden dan verblijfsgerechtigd, op zorgeloze en evenwichtige wijze verzorgd en opgevoed te worden.

Om tot deze oplossing te komen, dient verzoekster evenwel tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat een tijdelijke scheiding van maximum zes maanden onherstelbare schade zal berokkenen aan haar kinderen en hun persoonlijke ontwikkeling. Een tijdelijke scheiding betekent evenmin dat verzoekster in samenspraak met haar echtgenoot niet langer de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en ontwikkeling van haar kinderen kan uitoefenen. De Raad wijst er tevens op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar kinderen en haar gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

2.8. Een schending van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin toont verzoekster een schending van de aangehaalde bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag aan, nu blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen en de afweging daaromtrent niet ernstig wordt betwist of weerlegd.

Aangezien de verplichting om de aanvraag in het buitenland in te dienen enkel een tijdelijke scheiding met zich brengt, oordeelt de gemachtigde niet kennelijk onredelijk wanneer hij stelt dat deze verplichting geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel betreft zodat een buitengewone omstandigheid niet wordt aangetoond. Minstens heeft verzoekster niet aangetoond dat het gegeven dat een tijdelijke scheiding leidt tot een verbreking of een ernstige aantasting van het gezinsleven of dat haar kinderen onherstelbare schade zullen lijden.

Verder moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing enkel een verplichting inhoudt om de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen. Zij doet geen afbreuk aan de beoordeling ten gronde van verzoeksters aanvraag die alsnog kan plaatsvinden. De bestreden beslissing spreekt zich immers enkel uit over de modaliteiten van de indiening van de aanvraag, doch niet over de grond van de aanvraag.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven in België, met name in het kader van een verblijfsaanvraag in het land van herkomst bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, op grond van artikel 10, § 1, 4° *juncto* artikel 12*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet, staat nog steeds open, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Omtrent de vraag of de verblijfsaanvraag in België kan worden ingediend, werd een belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM gemaakt. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster, inclusief de belangen van haar kinderen, die *in se* erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet, enerzijds; en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt door verzoekster niet aangetoond. In deze omstandigheden maakt zij een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Uit wat hierboven werd besproken, moet worden besloten dat verzoekster niet aantoont dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet aantoont zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om al daar een verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch het zorgvuldigheidsbeginsel noch het redelijkheidsbeginsel blijkt.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond en kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES